

[Ebba Strange]

retninger, kan vi begynde at diskutere fordelingen.

I SF finder vi, at det er en fordel, ikke mindst for alle de piger, der søger sprogligt gymnasium, at latin er faldet væk som optagelseskrav, og vi så også gerne de andre formelle adgangskrav til gymnasiet fjernet, fordi de smitter så stærkt af på elevernes valgmuligheder i folkeskolen. De indledende bemærkninger fortæller, at vi ikke ser på de ændringer af gymnasiet, fru Eva Møller foreslog, med nogen sympati.

Derefter lidt om de problemer, der findes i gymnasiet, for de er der naturligvis.

Først og fremmest præger hele samfundets krise selvfølgelig også gymnasiet og de unge mennesker, der går der. De kender virkeligheden uden for skolen. De ved, at de er lidt mindre arbejdsløshedstruede, når de går i gymnasiet, end hvis de lod være med det, men alligevel må de meget stærkt opleve et samfund, der ikke har brug for sine almindelige unge mennesker. De unge mennesker, dette samfund har brug for, er dem, der kan redde sig en eksamen et godt stykke over gennemsnittet, og som dermed kan komme igennem adgangsbegrænsningens nåleøje. På den anden side har de med en lidt dårligere studentereksamen mulighed for at presse de endnu dårligere uddannede ud fra mellemuddannelserne og ud fra de job, hvor studentereksamen ikke er en forudsætning, men dog et plus. Selektionen fungerer på bedste kapitalistiske vilkår, og arbejdsløsheden tager de bageste.

Det fremmer desværre efter vores mening tendenser i gymnasiet, som går i retning af karaktærræs, konkurrence, optagethed af at nå egne mål, og det får en negativ effekt på samarbejde, åbenhed, nysgerrighed og eksperimenterelyst. Det synes vi egentlig er temmelig katastrofalt, fordi nysgerrige, eksperimenterende unge mennesker er en kolossal ressource i ethvert samfund.

Samfundet præger også gymnasiet ved, at langt de fleste af eleverne har erhvervsarbejde ved siden af, og dette erhvervsarbejde kommer ofte til at præge de unge mere end gymnasiet, naturligvis afhængigt af, hvor meget det optager de unges tid, og af, i hvor høj grad der er mere overensstemmelse mellem det hjemlige miljø og arbejdsmiljøet end mellem det hjemlige miljø og skolemiljøet.

På den baggrund finder vi stadig væk ikke i SF anledning til at beklage os over den store tilgang til gymnasiet, men vi ønsker naturligvis, at man ved tilrettelæggelse af arbejdet i gymnasiet tager hensyn til, at gymnasiet i dag ikke er en eliteskole, der kun skal udanne fremtidens samfundsherskere på forskellige administrations- og videnskabsplaner – dér er vi helt enige i de bemærkninger, undervisningsministeren er kommet med dels i talen i dag, dels i sine artikler. Det er den bredeste almene ungdomsuddannelse, der findes, og den danner i høj grad baggrund for uddannelse af en lang række lønarbejdere på mellemlinjerne.

På den baggrund skal gymnasiets problemer ses. Et af de store problemer er de høje klassekvotienter. Det er svært for en lærer at tilrettelægge et godt, pædagogisk udbyttegørende arbejde i en klasse med 28 elever, hvis forudsætninger med hensyn til miljømæssig baggrund og f. eks. erhvervsarbejde er meget forskellige, og hvis formål med at gå i gymnasiet er lige så forskellige.

Et andet problem, som jeg også er glad for at undervisningsministeren tog op, er problemet med lærernes efteruddannelse. Gymnasielærere er primært uddannede i deres fag og ikke i pædagogik, og som undervisningsministeren ved, er vi gået imod forslaget om at adgangsbegrænse pædagogikum. Jeg vil godt benytte lejligheden til at spørge undervisningsministeren, om hun ved, hvor langt man er med planerne om at integrere pædagogikken i gymnasielærernes uddannelse, for jeg synes i hvert fald, det ville være en fordel, hvis man kunne det. Der sker en stor udvikling inden for fagene, og det kræver en meget bevidst pædagogik fra lærernes side, hvis alle elever skal have et godt udbytte. Det kræver en mere bevidst pædagogik og en anden pædagogik end den, der var nødvendig i den sorte skole for 15–20 år siden.

Det er også nødvendigt at interessere sig for fagenes indhold. Det er klart, at der er brug for et andet indhold i dag, end der var, da 80 pct. af studenterne gik videre til de højere uddannelser. Jeg kunne egentlig godt have ønsket, at undervisningsministeren havde opholdt sig lidt mere ved indholdet, end hun gjorde. Selvfølgelig er former og struktur vigtige og kan også være en del af indholdet, men det er ikke nok at interessere sig for det. Vi har i SF ikke noget imod strukturforsøg,